Voor leerlingen vader,

Dennis Sprott zit op de veranda van zijn huisje aan de Wilhelminaweg 1, in het hart van Oranjestad. Hij geniet van zijn pensioen en vult de dagen door praatjes te maken met voorbijgangers: hij kent als oud-onderwijzer immers iedereen op het eiland! Komt het Huis van Oranje ter sprake, dan raakt hij in vervoering en gaat zelfs staan om liederen uit het verleden te zingen. "Tijdens de Tweede Wereldoorlog waren mijn ouders zo betrokken bij koningin Wihelmina, dat ik werkelijk gedacht heb dat we familie van elkaar waren..."

Dennis Sprott spaart zaken die met het koninklijk huis te maken hebben: hier met vlaggetjes van het 25-jarig regeringsjubileum van Beatrix.

Door Marius Bremmer

Dennis Lloyd Sprott, geboren op 31 oktober 1931, is een spraakzaam man. Hij zit vol speelse humor en wie niet uitkijkt, krijgt een aaneenrijging van associaties te horen, zoals de overeenkomst tussen zijn naam en een bekende Nederlandse rederij uit de koloniale tijd. "Mijn tweede voornaam is Lloyd, dat schrijf je met een dubbele 'Ll', net als bij de 'Rotterdamse Lloyd'." En dan weer vist hij via een omweg naar complimentjes. "Ik ben nu 74, maar ik lijk meer op iemand van 104!"

Het huisje waar Sprott woont, maakt deel uit van de historische kern van Oranjestad. Op een beperkte oppervlakte staat het daar vol met ruïnes, monumentale panden en huisjes uit de 18e eeuw, een tijd dat het eiland een bolwerk was van handel in wapens en suiker. Een paar jaar geleden zijn enkele delen van de oude stad gerestaureerd, met steun van Nederland. "Je moest als eigenaar 10 procent zelf betalen, de rest werd dan gesubsidieerd. Koningin Beatrix is zelfs hier bij mij thuis geweest om de resultaten te bekijken", glundert de Oranjeklant.

Toch is Sprott nog steeds niet aangesloten op waterleiding of riool, het toilet komt uit in een septic tank. "Al eeuwen vangen we het regenwater in dakgoten op en leiden we het naar cisternes." En in een wonderlijke mengeling van talen: "*I have a regenbak.*" Als kind las Sprott bij het licht van een kerosinelamp. "Het huisvuil werd in mijn jonge jaren opgehaald met een ezel. Ik weet nog dat de eerste vrachtwagen op het eiland kwam om die taken van het lastdier over te nemen."

'NORMAALSCHOOL'

Zijn beide ouders stammen af van voormalige slaven en werden ook op St. Eustatius geboren. Licht spottend: "Maar zij zorgen helaas niet meer voor mij!" Dennis spreekt uitstekend Nederlands, al komen er dus af en toe Engelse volzinnen of losse woordjes tussendoor. "Mijn ouders spraken geen Nederlands, dat was in die tijd niet gebruikelijk. Mijn vader was roomskatholiek, mijn moeder was methodist. Zij bepaalde dat wij als methodist werden opgevoed. Samen hadden mijn ouders tien kinderen." Hij weet dat deze aantallen vandaag de dag niet meer gebruikelijk zijn, ook niet op St. Eustatius. "'Kinderen' zeg ik, hoor je het goed? Ik zeg niet: 'geiten'!"

Als kind ging Sprott naar de St. Joseph's school, "tot wat toen nog de zesde klas heette en nu groep acht. De overheid zorgde voor een speciaal programma voor veelbelovende kinderen, daar deed ik ook aan mee."

OORLOG

"Mijn ouders hielden heel veel van koningin Wilhelmina, vooral mijn vader. Ik herinner me nog goed de begindagen van de Tweede Wereldoorlog, in mei 1940. Toen mijn vader hoorde over de inval van de Duitsers en de gedwongen vlucht van koningin Wihelmina naar Engeland, begon mijn vader te huilen, de hele dag! Dat maakte zo'n indruk op mij, dat ik werkelijk heb gedacht dat het over iemand uit onze familie ging!" Verontschuldigend en met een knipoog: "Ik hoop niet dat de koninklijke familie me dat kwalijk zal nemen, dat ik ooit gedacht heb dat ik ook een van hen was..."

"Als kind kon ik heel goed breien en in die oorlogsjaren heb ik heel wat truien gebreid voor de kindertjes in Nederland. We stuurden ook snoepjes mee, samen met de truien. Ik weet nog hoe trots ik was, dat ik dat doen mocht."

Sprott herinnert zich nog als de dag van gisteren dat prinses Beatrix werd geboren. "We leerden op school een lied, dat we destijds tijdens een speciale feestelijke bijeenkomst in de kerk hebben gezongen. Ik ken het nog steeds!"

Hij gaat staan, spreidt de armen en begint luid te zingen:

Klokken galmen blij en luid,
dat ieder het kan horen
De jubelende tijding uit,
een prinsesje is geboren
Prinsesje klein, reeds nu bemind
voor vele, vele jaren
Wij wensen nu het koningskind
dat zij heel lang mag leven

NUTTIG HANDWERKEN

Na de lagere school hield het wat vervolgonderwijs betrof op St. Eustatius op. "Op 31 januari 1946 verhuisde ik voor verder onderwijs naar St. Maarten: naar de ULO, dat stond voor 'Uitgebreid Lager Onderwijs'." Ik ging in de kost bij een tante, die daar getrouwd was met het Hoofd van Politie. Op de ULO kregen we Nederlands, Engels en Frans ('oui, oui', klinkt het). Het was de 'Oranjeschool' en daarom ben ik zo'n échte Nederlander geworden, ha ha ha!"

Sprott moet af en toe even nadenken. "Na de ULO ging ik naar – hoe heet het ook al weer – o ja, naar de 'Normaalschool'. Ik kreeg twee diploma's voor 'hulponderwijzer', voor klas één tot en met drie en voor klas vier en vijf. Daarnaast haalde ik ook de akte voor 'Nuttig handwerken voor meisjes'."

Toen Sprott in 1951 klaar was met zijn opleiding kreeg hij aansluitend op diezelfde Oranjeschool zijn eerste baan: "Ik kreeg de derde klas." In 1954 ging de onderwijzer terug naar zijn geboorte-eiland St. Eustatius. Daar trad hij in dienst van de Gouverneur de Graafschool, "genoemd naar onze bekende gouverneur De Graaf. Ik heb daar gewerkt tot ik in 1998 op 67-jarige leeftijd met pensioen ging."

RIJKS KWEEKSCHOOL

De vele dienstjaren aan deze zelfde school kenden een opmerkelijk intermezzo. "In 1963 ging ik naar de Rijks Kweekschool in Amersfoort, ('die bestaat tegenwoordig niet meer, dat heet nu toch Pabo?'), het was de bedoeling dat ik er de hoofdakte zou gaan halen. Zover is het niet gekomen." Sprott heeft

moeder en vriend tegelijk

Het huisje waar Sprott woont, maakt deel uit van de historische kern van Oranjestad.

er een opmerkelijke verklaring voor: "De directeur vond dat ik te goed was...". De man zei: "He is a teacher, what can we teach him." Toch kijkt Sprott terug op een geweldig jaar. "Ik was ouder dan de meeste docenten. Ik zei 'je' tegen hen en zij zeiden 'u' tegen mij. Ik weet het nog goed, ik woonde in bij de familie Lensen aan de Krommestraat, later verhuisde ik mee naar de Albert Cuypstraat." In een tijd waarin er nog niet veel allochtonen in Nederland waren, heeft de Statiaanse onderwijzer eigenlijk nooit iets van discriminatie gemerkt: "Ik voelde me door alle medestudenten volledig geaccepteerd. Uiteindelijk heb ik in dat jaar heel veel geleerd." Waar zijn de overige kinderen van vader en moeder Sprott terechtgekomen? "Van mijn broers en zusters wonen er twee op Curaçao, één op Aruba en één in Capelle aan den IJssel, de rest is hier op St. Eustatius gebleven." Zelf is Sprott nooit getrouwd of vader geworden. "Mijn leerlingen waren voor mij mijn kinderen. Alle dagen krijg ik nog aanloop van ze!"

WANDKLEED

Sprott staat te popelen voor de volgende anekdote. "Jaren geleden kwamen de prinsessen Beatrix en Irene naar St. Eustatius. De gouverneur vroeg me om een lokaal souvenir te maken voor het koninklijke bezoek: ik was immers bekend vanwege mijn handwerkactiviteiten. Ik besloot twee wandkleden te maken. Voor Irene bedacht ik een kleed met de Quill (de vulkaan die de skyline van het eiland bepaalt) samen met eentje van een man op een ezel. Voor Beatrix maakte ik een kleed met het monument in Fort Oranje, waarbij ik schelpen gebruikte als kokosnoten in de palmen. Toen de gezaghebber de kleden overhandigde, vroeg Beatrix: 'Can I see the lady that made the hangings?' Op dat moment stond ik juist met mijn klas aan de kant van de weg vanwege de aubade, want ik had ook een welkomstlied gecomponeerd. Er kwam een politieagent op me af om me te halen. Toen ik voor de prinsessen verscheen zei Beatrix: 'nee, nee, ik wil de dame van die wandkleden spreken!' Toen sprak de gezaghebber de mooie woorden: 'maar deze man is de dame van de wandkleden!'. Terwijl ik de handen van Beatrix schudde zei ze: 'wonderful hands, o how wonderful' ."

EREMEDAILLE IN GOUD

Sprott heeft op zijn veranda nog vlaggetjes staan van het 25-jarig regeringsjubileum van koningin Beatrix uit 2005 en loopt af en aan met welkomstgedichten die hij maakte voor opeenvolgende Oranjes die het Bovenwindse koninkrijkseiland bezochten. Met trots laat hij zijn woonkamer zien, waar het een enorm rommeltje is. Hij wijst apetrots naar een ingelijste koninklijke onderscheiding, een eremedaille in goud in de orde van Oranje Nassau. "Die kreeg ik toen ik 25 jaar in het onderwijs zat. Ik kreeg de onderscheiding persoonlijk van de koningin uitgereikt, het was in 1980 toen Beatrix voor het eerst als koningin ons eiland bezocht. Ik zat toen ook in het organisatiecomité. Daarom kreeg ik destijds ook een foto van haar en prins Claus. Ik weet het nog goed, ik leerde de kinderen de Antilliaanse lintendans. O, o wat was ik toen nerveus toen de uitvoering begon!"
Vanwege zijn functie in het onderwijs was Sprott degene die aubades moest organiseren, hij maakte daarvoor altijd een welkomstlied. "Daardoor heb ik in de loop der jaren al heel wat Oranjes persoonlijk ontmoet."
Trots haalt Sprott een gedicht op, dat hij heeft gecomponeerd ter ere van het eerste bezoek van Willem-Alexander en Máxima aan St. Eustatius. 'Welcome Royal Couple' staat erboven, het geheel geïllustreerd met een foto van het paar. "De mensen op het eiland hier houden ook van de Prins van Oranje. Zover ik er kijk op heb, wordt het vast een goede koning", voorspelt hij.

VRIJWILLIGERSWERK

Sprott heeft in zijn leven niet stil gezeten. Hij was onder meer vrijwilliger in 'The Boys Brigade', een internationale jeugdorganisatie die al bestaat sinds 1863, het jaar dat ook Nederland de slavernij afschafte. "Ik maakte voor de wereldafdeling van The Boys Brigade een kleurboek over St. Eustatius met afbeeldingen van mijn school en lokale bloemen en vogels."
Sprott leest graag, maar dat lukt de laatste jaren steeds minder vanwege staar. "Ik was altijd degene die voor iedereen op het eiland boeken bestelde. Het is een straf dat ik niet meer kan lezen." Verder is hij al 31 jaar kerkorganist, zowel in de katholieke kerk, de Anglicaanse- en het langst in de Methodistenkerk. "Gisteren heb ik nog gespeeld, ik heb gelukkig geen bladmuziek nodig want ik speel alles uit het hoofd."

"Als vijfjarig jongetje wist ik het al: ik wilde onderwijzer worden.

Hij wijst apetrots naar een ingelijste koninklijke onderscheiding, een eremedaille in goud in de orde van Oranje Nassau. "Die kreeg ik toen ik 25 jaar in het onderwijs zat."

Mijn filosofie in het werk was: ik wilde voor mijn leerlingen een vader, een moeder en een vriend zijn. Mijn grootste plezier in het werk was als de langzame leerlingen open gingen als een bloem. Als dat gebeurde was dat het grootste geschenk in mijn werk. Ik ontdekte hoe je juist de minder goede kinderen kon helpen. De snelle leerlingen die hielpen zichzelf wel. Nee, als de langzame leerling zei: 'dank u', dan ervoer ik dat als een geweldig compliment. Mensen noemden me de grappenonderwijzer: ik was degene die de fouten maakte, de leerlingen corrigeerden me...!"